

Dilys

Het zomerse feest werd gevierd in een herenhuis dat kort daarvoor nog als bordeel werd gebruikt en het gezelschap dat gastheer Hans bijeen had gebracht kon nauwelijks gevarieerder, met huisvrouwen, een koorddanseres die ook schildert, een notaris, een straatmuzikant, een televisiemaakster die over Hans een documentaire zou gaan maken en tijdens hun middernachtpauze een paar zuido Amerikaanse meisjes uit het bordeel aan de overkant.

Enkele maanden later zou Hans met zware graafmachines tegen de zin van de huiseigenaar in watergangen laten graven waar met water uit een onderaardse bron de lokale Eufraat en Tigris werden bovengehaald als symbool van vruchtbaarheid, een ode aan de vrouwen die in het huis jarenlang de liefde hadden gegeven, bedreven en nagespeeld.

Na het feest bracht ik de koorddanseres thuis. Haar huis stond in de steigers. Schilders hadden met zandstralen de oude witte gevel schoongeblazen en nu stond de villa in een door de maan verlicht sneeuwlandschap van verpoederd verf. We zaten naast elkaar tegen het smeedijzeren hek in de witte schemerwereld een poos na te praten. Alles was strikt genomen vreemd en toch voelde het aan alsof hier alle zielen thuis waren.

In de maanden daarna spraken we elkaar vaker. Ik kocht zes schilderijen en een tekening van haar, werken van jaren geleden en een van de zeldzame dingen waar ze nog aan toe kwam. Sinds die tijd schildert ze niet meer, gaan

de dagen en jaren verloren aan aarzelen en vertwijfeling. Haar werk staat op een gevonden stuk golfkarton, op een houten luik van een schip gesloopt, op hardboard dwars over de lijst heen, op transparant stralende vellen als van gelatine. Verlaten stationshallen in het duister, sterke vrouwengezichten die bijna achteloos zijn geschapen, naakten die kracht en hulpeloosheid tegelijk uitstralen.

Als we elkaar zien verbaas ik me altijd over haar aanwezigheid. Of ze nu moe is of energiek, ziek of verliefd, ze staat met beide benen op de grond, ze zegt waar het op staat, leest gedachten en met haar wrange glimlach maakt ze milde grappen. Ze heeft alles door maar ze komt er niet toe daarmee iets te doen.

Maak vandaag wat moois, vraag ik haar bij ons afscheid.

Frans Goddijn
www.derderijksbinnenhaven.nl